

[Ole Bjørn Kraft.]

specielle interesser, der er tale om. Jeg tror også, at man i to små lande som Østrig og Schweiz vil kunne finde forståelse for, at det er rimeligt, at Danmark med hensyn til topstilling nøjes med én ambassadør i Schweiz og i Østrig. Andre lignende tilfælde kunne nævnes, jeg skal ikke gå nærmere ind på det, vi har drøftet det ved en tidligere lejlighed.

Så er der det nordiske samarbejde. Jeg har allerede omtalt, hvor nødvendigt det synes at være, at vi finder en løsning på spørgsmålet i de nye lande, og det vil i det mindste forhindre en udvidelse her. Hvis man ikke vil gå med til at nedlægge de nordiske ambassader fuldstændig, tror jeg, spørgsmålet om presseattachéerne melder sig. Jeg har i kommissionen givet tilslutning til to nye presseattachéstillinger i Ottawa og Helsingfors, og jeg har selv endvidere ment, at en ny presseattaché i Vestberlin ville være nyttig som en udkigspost; det har nu ikke fundet tilslutning i kommissionen. Jeg tror imidlertid, at man med stor lethed vil kunne foretage en indskrænkning med hensyn til andre presseattachéposter, som ikke længere har den samme betydning, som de havde før i tiden. Men alt dette kan vi jo drøfte i udvalget. Jeg vil blot håbe, at man vil tage lidt større hensyn til vore synspunkter under de kommende forhandlinger, end man hidtil har gjort.

Jeg skal dernæst vende mig til nogle enkeltheder i lovforslaget.

Jeg er tilhænger af forslaget om ejendoms-køb. Jeg tror, det er en rigtig udvikling. Da jeg, hvis jeg må have lov til at sige det, selv var udenrigsminister, gennemførte vi et køb af ejendom i Stockholm, som allerede har vist sig, tror jeg, at have været en overordentlig god forretning. Også de erfaringer, jeg som udenrigsminister gjorde med hensyn til vore udgifter i en række andre lande, synes jeg i høj grad anbefaler, at man i højere grad går til køb af huse. Vi drøftede i kommissionen spørgsmålet om et fond, således som det ærede medlem hr. Alsing Andersen var inde på. Der blev ikke givet den fornødne tilslutning til denne tanke, og jeg tror ikke, det er nødvendigt med et fond for at løse de opgaver, som her foreligger. Jeg er også tilhænger af en stats-

møbleri, særlig for chefernes vedkommende. Jeg tror, at mange penge kan spares ved at gennemføre en sådan; vi har jo set, hvor kolossalt store udgifterne er, når en ambassadør skal flyttes fra et land til et andet, særlig fra eller til de fjerntliggende lande naturligvis, og jeg tror, det vil være ganske overordentlig godt at have statsmøbleri i meget stor udstrækning.

Dernæst er der spørgsmålet om udetillæg. Det ærede medlem hr. Alsing Andersen har allerede talt om det. Jeg har selv haft den ære i mange år at repræsentere mit parti i udetillægsnævnet og må naturligvis stå til ansvar for de beslutninger, der dér er truffet, men jeg kan ikke nægte, at Blechingbergsagen kom til at kaste et nyt lys over de udetillæg, vi giver vore repræsentanter i udlandet. De kommentarer, som ledsagede den, og alt det, vi fik indblik i gennem denne sag, gør det nødvendigt, at vi drøfter dette spørgsmål meget indgående. Når vi i udetillægsnævnet hidtil tog stilling til de forslag, der forelå, gjorde vi det ud fra forskellige oplysninger, der forelå for os, og ud fra et vist sammenligningsgrundlag. Vi mente, vi var på den rigtige side, når vore udetillæg ikke oversteg de tilsvarende udetillæg i de andre nordiske lande, men i mange tilfælde var en mellemproportional mellem det svenskerne og det nordmændene gav — undertiden lå de endogså under det, disse lande gav. Dernæst vidste vi, at der blev taget hensyn til prisniveauet i de pågældende lande, til de ændringer, der indtrådte, og til andre landes repræsentative udgifter.

Det er imidlertid ikke nok. Det har vist sig heller ikke at tilfredsstille den offentlige mening her i landet, og derfor hilser jeg med stor tilfredshed, at man nu vil anvende et nyt grundlag, nemlig budgetgrundlaget, således at man kan få et helt anderledes klart billede af, hvad disse repræsentative udgifter går til. Det tror jeg vil være udmærket også af hensyn til den offentlige diskussion her i landet.

Men jeg vil gerne føje til: mon man ikke skulle tage spørgsmålet op om, i hvor vid udstrækning det i det hele taget nu er nødvendigt at have en så udstrakt repræsentation, som man har. Det har jo udviklet sig på denne bestemte måde, og det er sikkert meget vanskeligt at bryde, jeg